

XXII

*Soudce Ti promlouvá ke shromáždění žízal;
odhalí hnízdo štírů.*

Ti, kdo byli ještě na cestě, když vypukla bouře, se natěsnali pod větve nepřilíš četných stromů lemujících pole. Tiskli se k sobě jako svazek ředkviček, zasmušile pozorovali šedou clonu deště a třásli se zimou, než se nečas uklidní a oni budou moci zase jít po promočené cestě kupředu. Když došli k řece, tábořiště vypadalo jako polní lazaret. Matka Pching nahoře na svém velbloudu konstatovala, že vyhnanci už ji ani nepotřebují, aby se dočkali nelítostného konce. V tom zmatku se zdálo nemožné se k princům dostat. Od rána ostatně žádného z nich neviděla. Předpokládala, že v tom bude nějaká lest toho zrádného mandarína, ale s tím toho moc nenadělá: rána ji při každém pohybu bolela, ztráta krve ji oslabovala, potřebovala si odpočinout.

Bez přístřeší byli vystaveni všudypřítomnému ledovému vlhku. Malý poklad uložila přítelkyni na rohož

a začala jí ránu čistit; přitom jí vysvětlovala, že si s budoucností nemusí dělat starosti: tatínek soudce, mocný úředník, rozšíří svou ochranu i na ni, už nebude muset vařit na okrajích cest pro lidi nízkého rodu, vlídnost, kterou prokazovala mladé ženě, se jí stokrát vrátí. Matka Pching jí děkovala za tu slibovanou životní změnu, která měla být báječná.

Měla studené a ztuhlé údy. Létaující tygr si k ní pohotově lehl, aby jí v noci předal trochu svého tepla. Malý poklad chválila jeho duchapřítomnost a velkorysost, i ona se natáhla vedle něho a stiskla ho pažemi s pocitem hlubokého štěstí. Objímala ty dvě bytosti, které měla na celém světě nejraději, ty nejdokonalejší a nejvěrnější osoby, které kdy poznala. Když zraněná usnula, šeptala tanečnickovi do ucha o svých svatebních plánech. Doufala, že svatbu zařídí co nejdřív, aby se vypořádali s požadavky Nebes i s lidmi. Snoubenec jí všechna rozhodnutí schválil a ona sklouzla s úsměvem na rtech do spánku.

Ta svatba byl dobrý nápad. Létaující tygr měl také jeden, jak pomoci jejich drahé přítelkyni.

Zato Ti trávil noc v méně rozkošné společnosti. Nechal si přinést toho utopence. Když falešný prodavač kumquatů odmítal mluvit zaživa, možná bude výřečnější jeho mrtvola. Soudce mu nechal svléknout veškeré šatstvo, prohlédl si, z jaké je látky a jakého je stříhu, ještě než se bude zabývat tělem. Krk měl vyholený, nehty čisté, prsty nepoznamenané fyzickou prací; měl světlou kůži člověka, který nepobývá na kousavém slunci, čisté nohy bez